

at disse Beløb, i Modsætning til tidligere Praksis, ikke skal ydes af Statskassen, men skal indgaa gennem en særlig Ligning paa Menighedernes. Jeg har intet imod, at den danske Kirke selv kommer til at bære sine egne Udgifter, det skal nok vise sig, at den baade har Villie og Kræfter dertil, men saa længe Staten gennem sin politiske Minister vil have enevældig Magt til at raade, som han har Lyst, over Kirken, dens Embeder og dens Ejendom, saa maa der protesteres imod, at Kirkens Medlemmer skal udrede de dermed forbundne Udgifter. Hvorvidt det af Ministeren stillede Forslag maa siges at være Lovgivning paa Finansloven, skal Rigsdagen afgøre og i bekræftende Fald forkaste Forslaget, men hvis Forslaget godkendes, maa vi fra Kirkens Side kræve, at Forholdet imellem Stat og Kirke klares, og at Kirken i langt højere Grad end hidtil faar Lov at styre sine egne Sager uafhængigt af Staten. Det vil derfor være ønskeligt, at den højtærede Kirkeminister snarest igen fremsætter Lovforslaget om Nedsættelse af en kirkelig Kommission til at overveje disse Spørgsmaal, og jeg vil tillade mig at forespørge, som ogsaa tidligere Talere har gjort, om Ministeren agter at fremsætte et saadant Forslag, og hvornaar dette i saa Tilfælde kan ventes.

Nogle Talere har ogsaa omtalt Sagen med Pastor Falk Rønne ved Kristkirken. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa den, da der altsaa foreligger Udtalelser fra anden Side, men vil blot gøre et Par Bemærkninger. At Bladet „Social-Demokraten“ og maaske ogsaa andre Blade søger at kaste Smuds paa Kirken og Kirkens Mænd og paa Kristendommen i det hele taget, undrer i og for sig ikke, og var der ikke Tale om andet, saa var der ikke Grund til at tage Ordet herom i dette Tilfælde; Kirken har før været udsat for værre Angreb end dem, „Social-Demokraten“ er i Stand til at præstere, Kirken har overlevet disse Angreb, disse Stormløb, og der er ingen Tvivl om, at den ogsaa vil overleve de nuværende og vil bestaa, længe efter at „Social-Demokraten“ har ophørt at eksistere. Nej, det, der undrer, er den Stilling, den højtærede Kirkeminister har taget til Sagen, at han har fundet det fornødent bl. a. at grave en gammel, for 9 Aar siden afgjort Sag op igen. Man fristes til at spørge: Har dette ogsaa været nødvendigt? Min Mening er, at Ministeriet i sin Tid kunde have krævet det lille Beløb tilbagebetalt af Præsten, hvis det ikke var blevet anvendt efter Bestemmelsen; dertil var der intet at sige, men naar Kirke-

ministeriet i sin Tid afgjorde Sagen uden at kræve Beløbet tilbagebetalt, forekommer det mig, at Spørgsmaalet dermed er afgjort og ude af Verden; det bør det i alt Fald være. I det andet Tiltælde, som er omtalt i Ministerens Erklæring, har Pastor Falk Rønne ifølge de af ham offentliggjorte Regnskaber — og mod Rigtigheden af disse har der ikke været gjort nogen Indsigelse — udbetalt mere i Vikarhjælp til forskellige Personer, end han har modtaget af Ministeriet. Jeg tillader mig derfor igen at spørge: Var det saa nødvendigt, at Kirkeministeriet saa afgjort stillede sig paa Bladet „Social-Demokraten“s Side i Angrebene paa den nævnte Præst?

Det kunde maaske i denne Forbindelse ogsaa være paa sin Plads at sige blot et Par Ord om det samme Blads Angreb paa Københavns Kirkefond, hvis Arbejde jo gaar ud paa ad Frivillighedens Vej at forsyne København med de nødvendige Kirkebygninger, da hverken Staten eller Kommunen gør dette. Ved stor Offervillighed fra hele Landet er det lykkedes i Løbet af den sidste Menneskealder at rejse ca. 30 nye Kirker herinde i Hovedstaden, og jeg synes, at dette bør i høj Grad paaskønnes. At „Social-Demokraten“ angriber dette Arbejde, skal maaske heller ikke undre; det er vel saadan, hvor trist det end kan være at sige det, at af Hjertets Overflodighed taler Munden. Nej, det, der har sin Interesse og foranlediger mig til at drage Spørgsmaalet frem, er, om Regeringens og Kirkeministerens Stilling til dette Arbejde er den samme som „Social-Demokraten“s, der jo for Tiden er Regeringsblad. Det forekommer mig, at Kirkeministeren som Kirkens øverste Repræsentant i nogen Grad maa føle sig som Kirkens Vogter og Værge, selv om Stillingen maaske under de nuværende Forhold kan være vanskelig nok. Det er i alt Fald det, man venter fra Kirkens og Kirkefondens Side, og det forekommer mig, at man med nogen Ret kan vente det.

Forinden jeg slutter min Henvendelse til den højtærede Kirkeminister, vil jeg gerne udtale min Anerkendelse af, at Kirkeministeren ved Besættelsen af det residerende Kapellani ved Aarhus Domkirke tog Hensyn til Menighedsraadslovens § 37, 2det Stykke, og derved ogsaa tog Hensyn til Mindretallet i Menighedskredsen. Dette bør fra Kirkens Side anerkendes.

En lignende Anerkendelse vil jeg ogsaa gerne udtale overfor den Stilling, den højtærede Kirkeminister hidtil har indtaget i den bekendte Ryslingesag. Nu forlyder det imidlertid, at Ministeren vil forelægge et